

L'ESPORT I JO

- No crec que ho aconseguiré - vaig pensar mirant al meu voltant. Un desert de buidor m'envoltava. Res. Res fins on es perdia la vista. El paisatge es repetia en totes direccions.

Vaig tancar els ulls. La suor em regalimava front avall i em recordava la frescor del mar quan m'humitejava els llavis amb la llengua.

Assolir l'objectiu final depenia de sumar esforços, i en això jo n'era especialista. Mai em donava per vençuda. Mai tornava enrere. Mai distreia el valor del meu esforç en actituds derrotistes o passives.

- Tornem-hi!. Cal que t'hi esforcis més! fixa-t'hi! concentra't! El grup no pot estar lluny... només cal que t'escoltis a tu mateixa i trobaràs el camí...

Vaig aguantar la respiració. Els ulls closos. Silenci. Podia sentir els batecs del cor a les meves oïdes.

Als palmells de les mans, a les puntes dels dits, notava la vibració. Molt suau, molt sotil. Suficient.

- Corre! ja ho tens! - Percebia l'olor de la multitud, sentia la remor de la victòria. Breus lluïssors al fons m'asseguraven que no anava errada. Vaig accelerar. Més ràpid! més ràpid! Al meu costat companyes meves corrien per ajudar al grup. Calia que fóssim més. Calien més esforços conjunts. Vaig allargar els meus braços, estirant tant com podia els dits per poder donar la mà a les companyes que cada vegada tenia més a prop i... JA ESTÀ! hem aconseguit la connexió! El petit Arnau ha après a llegir!

I és que sóc una neurona. Si, la neurona un milió tres-cents vuit mil quatre de l'Arnau i gràcies a que vol aprendre a llegir, jo faig molt esport. Jo i tota la resta com jo. Estem aconseguint que el seu caparronet estigui cada vegada més fort, més sa, més en forma.

Altres neurones companyes meves no han tingut tanta sort... El petit Guillem, per exemple, sempre davant la televisió... Elles no saben córrer, no saben esforçar-se... No són felices.

Jo sí.